

Мръкваше се. Полетата утихнаха, хората се прибираха. Щъркелътъ тръгна бавно къмъ вѣковното дърво, при гнѣздото си. Сега вече не му бѣше мжно, защото имаше другарчета, имаше добритѣ хора. Край него отъ планинитѣ нахлу здрачина като лекъ, синквѣвъ димъ. Земята отдъхваше, само нѣкжде още скърцаше закѣснѣла кола.

Изведнажъ, до самото дърво, то съгледа една нишечка, стара жена. Тя гледаше право въ него. То не помисли нищо и спокойно я приближи. Ала като че ли виждаше въ нейнитѣ мѣнички сиви очи, въ нейното сбръчкано като печена дюля лице нѣщо друго, нѣщо лошо замислено. Но вѣрваше на хората и затова никакъ не трепна.

Старата жена се наведе, протегна сухата си ржка къмъ него. То самичко отиде, но въ тая минута нейнитѣ костеливи рже стиснаха шията му; то потрепера, поиска тревожно да затрака, но дветѣ сухи жилести рже така го стѣгаха, че то се задуши вече. Само плѣскаше отчаяно съ крила, опѣваше дългитѣ си крака, пърхаше и се мъчеше да се отскубне. Изведнажъ усѣти страшна болка въ дѣсното си крило, костъта изпращѣ, нѣщо остро го рѣзна, по перата му рухна кръвъ. Тогава жената го пусна и бързо побѣгна изъ здрачината съ парче отъ неговото прерѣзано крило. Бедното щъркелче, което толкова вѣрваше на хората, се сви отъ болка, притѣмнѣ му. Поисква да политне, но едното му отрѣзано въ срѣдата крило едва шавна, и нова струя топла, алена кръвъ потече по бѣлитѣ пера на гърдичкитѣ, покапа по оросената отдавна трева. То направи нѣколко бавни крачки, приближи и дѣнера на старото дърво и тамъ се сви, обтегна се безпомощно, като притискаше отрѣзаното си крило и съ безкрайна болка, съ безкрайна мжка гледаше какъ по бѣлитѣ му пера, по дѣсния му кракъ се стичаха капки кръвъ, падаха и се губѣха въ тревата.